

UNHOŠT

*Základní škola
Unhošť*

1872 – 2012

140 let základního školství v Unhošti aneb Trocha historie úvodem

Město Unhošť může být na svoji školní tradici opravdu hrdé. Jak zmiňuje František Melichar v Monografii města Unhoště, škola unhošťská patří k nejstarším školám českým. První zmínka o vyučování se vztahuje již k roku 1379, kdy město mělo sotva čtyřicet domů. Původní školní budova je dodnes ke spatření na malém prostranství u farního úřadu. Je pochopitelné, že tenkrát její kapacita zřejmě vyhovovala, dnes by se však do ní nevměstnala ani jediná třída.

Jak léta plynula, přibývalo domů, obyvatel, dětí, a tudíž potřeb vzdělávání. Vyučovalo se i v prostorách současného muzea a domech soukromých.

Konečně je r. 1872 c. k. školní radou na Smíchově rozhodnuto o otevření školy měšťanské ve městě Unhošť a v září 1875 se otevírá na nynějším nám. TGM č. 58 velká školní budova, ve které se nachází škola obecná a měšťanka. Kapacita školy však přesto záhy nestačí, proto v r. 1905 přibývá další školní budova na témže náměstí (č. 70) a nakonec r. 1936 na svou dobu nadčasová, světlá a prostorná škola v Komenského ulici.

Během let školy procházely různými organizačními úpravami, chlapci a dívky se svého času vzdělávali odděleně, základní vzdělávání bylo i osmileté místo dnešního devítiletého, školy byly v Unhošti někdy dvě, jindy se sloučily v jednu, jako je tomu nyní, ale to vše nic nemění na základním poslání školy – poskytovat kvalitní všeobecné vzdělání, které by pak absolventi základní školy mohli dále úspěšně rozvíjet na školách středních či dokonce vysokých.

Jak tedy dnes vypadá vzdělávání v unhošťské základní škole, s čím se škola potýká a co přináší naopak radost a pocit sounáležitosti?

Výuka v současnosti probíhá ve třech budovách, kde jsou žáci rozděleni podle věku.

Ti nejmenší docházejí od první do třetí třídy do Komenského ulice a mají stejnou paní učitelku. Zde se také stravují ve školní jídelně a jsou zde i všechna oddělení školní družiny. Čtvrté a páté ročníky se nacházejí v budově pod papírnictvím, druhý stupeň na hlavní budově, kde je i sekretariát školy. Novinkou, která umožňuje žákům z obou budov na náměstí naobědvat se bez úmorného pochodování přes město, je otevření školní výdejny na budově č. 70, která slouží v případě potřeby i jako školní aula. Podle popsaného modelu je patrné, že každý žák projde od první do deváté třídy všemi budovami.

Snahou učitelského sboru je zpestřovat žákům vyučování způsobem, který je jim blízký a je jistě jasné, že řeč bude o moderní počítačové technice. Myslím, že je zbytečné lkát nad skutečností, že naprostá většina dětí dnes jaksi nepovažuje knihu za svého přítele. Musíme se smířit s tím, že děti se baví jinak a musíme držet krok s dobou. Z toho důvodu se škola zapojila do evropského projektu, umožňujícímu za vykonanou práci na učebních materiálech nakoupení kvalitní počítačové techniky pro potřeby učitelů i žáků. Vyučování je díky této technice opravdu zajímavější, barevnější, aktivnější, hravější a co já vím jaká ještě další „ší“, prostě to funguje podle starého osvědčeného Škola hrou.

Další věcí, jež nám připadá samozřejmá, ale ještě před zhruba deseti lety byla v samých počátcích, je funkce asistenta pedagoga k dětem, které by bez asistenta musely do speciální školy, avšak s jeho pomocí zvládají učivo základní školy.

Wrásky na čele však způsobuje stárí všech budov a doslova tisíc drobných i větších nic, která náhle a bez výstrahy přestanou fungovat, vyžadují opravu, výměnu nebo odvoz na skládku školních dějin. Bolístek je mnoho, peněz málo, a tak se musí hodně přemýšlet, na co se finance vynaloží.

Snahou všech ředitelů, kteří postupně stáli ve vedení školy, bylo udržovat kvalitní výsledky vzdělávání, aby Základní škola Unhošť měla dobré renomé a důvěru žáků i rodičů, a také průběžně zkvalitňovat vybavenost školy moderními pomůckami a nábytkem.

Pro osvěžení paměti je zde výčet všech ředitelů unhošťské školy.

Měšťanská škola chlapecká:

František Melichar (1897 – 1917), František Klapka (1917 – 1918), Jan Jílek (1918 – 1924), Václav Havlůj (1924 – 1926), Jan Ujka (1926 – 1929), Josef Heldl (1929 – 1930), Antonín Chvoj (1930 – 1939), Václav Herold (1939 – 1950), Stanislav Komberec (1950 – 1952)

Měšťanská škola dívčí:

Antonín Kincl (1897 – 1901), Eliška Mesanová (1902 – 1924), Ludmila Korblová (1924 – 1929), Antonie Petrášková (1930 – 1939), Božena Císlerová (1939 – 1945), Jan Paclík (1945 – 1949), Jaroslav Anderle (1949 – 1953)

Obecná škola chlapecká:

Jan Štefl (1938 – 1939), Václav Novák (1939 – 1951), Marie Ziegerová (1951 – 1953), Karel Langer (1953)

Obecná škola dívčí:

Karla Cicvářková (1938 – 1941), Helena Fantová (1941 – 1942), Marie Šefčíková (1942 – 1945), Karla Cicvářková (1945 – 1950), Marie Šerviclová (1950 – 1953)

Po reformě v r. 1953 se ze škol chlapeckých a dívčích stává škola koedukační, tzn. chlapci a dívky jsou vzděláváni společně.

Jaroslav Anderle(1953 – 1967), Antonín Hroník (1967 – 1970), Marie Stejskalová (1970 – 1974), Rudolf Kuchař (1974 – 1990), Milan Šimáček (1990 – 1992)

V r. 1992 byla škola rozdělena na 1. ZŠ v Komenského ulici a 2. ZŠ na nám. TGM.

1. ZŠ:

Milan Šimáček (1992 – 2008)

2. ZŠ:

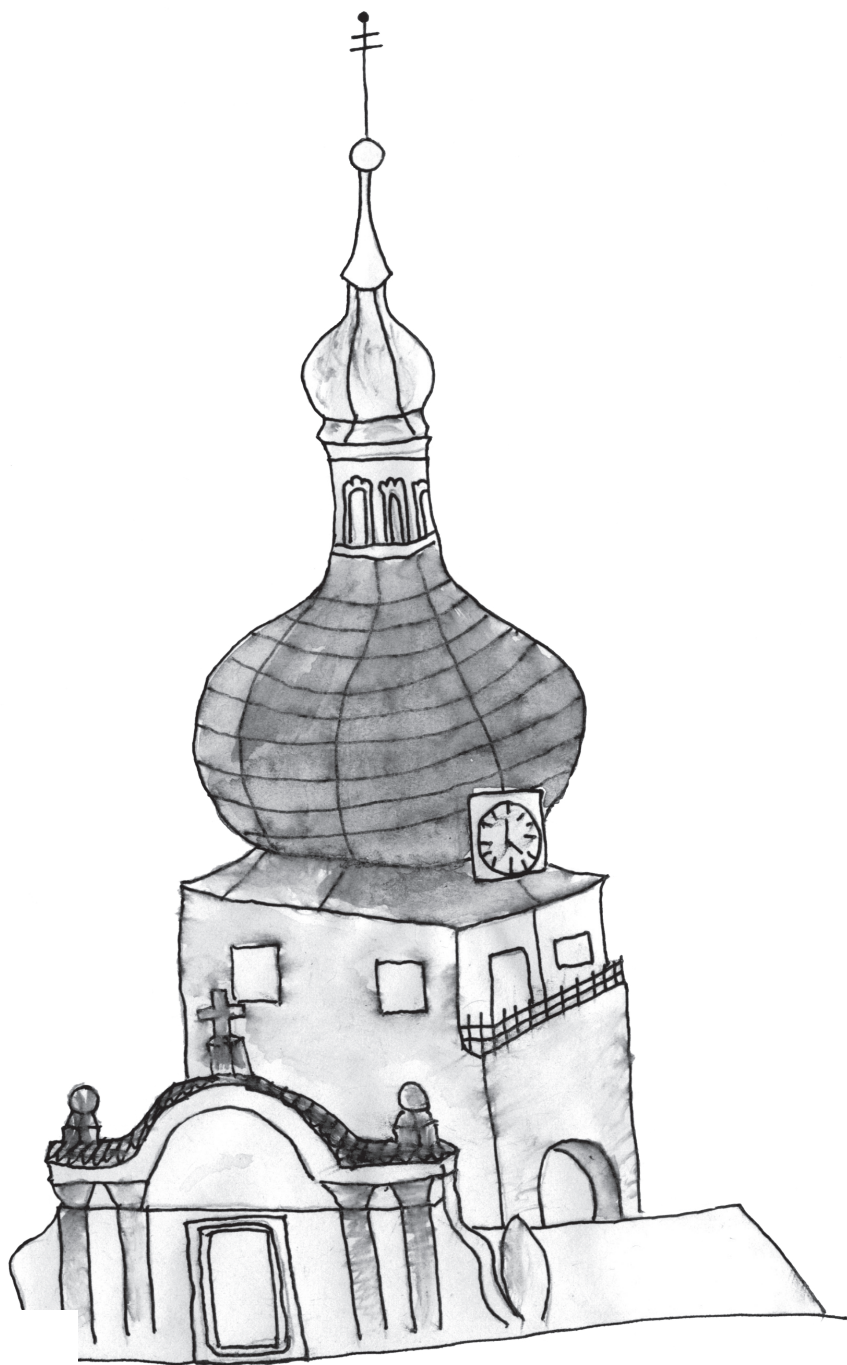
Pavel Karpíšek (1992 – 1994), Libuše Štorková (1994 -2005), Marcela Ebertová (2005 – 2008)

V r. 2008 obě školy opět splývají v jeden subjekt.

Zuzana Fišerová (2008 – dosud)

O tom, že unhošťská škola je co se týká zaměstnanců dlouhodobě stabilizovaná, vypovídá i skutečnost, že v učitelském sboru není prakticky žádná migrace a o učitelování se tady uchází poměrně velké množství lidí. V praxi to znamená, že pokud nějaký učitel odtud odchází do důchodu, je z čeho vybírat, aby se sbor postupně omladil a zároveň byla garantována kvalita výuky.

Učitelé zde působící mají k unhošťské škole pozitivní vazbu, což se promítá do jejich vztahu k dětem, fungují dobře jako kolegové a co je důležité, jsou otevření novým trendům ve výuce.

Několik otázek
pro pamětníci –
p. uč.
M. Duškovou

Jak se stalo, že jste se rozhodla pro učitelskou dráhu?

Pro učitelské povolání jsem se rozhodla již v roce 1945. Na moje rozhodnutí, stát se učitelkou mělo vliv zejména to, že jsem žila s tatínkem, který byl učitelem a také to, že mě práce s dětmi opravdu bavila.

Učitelskému povolání jsem zůstala věrná po celý život. Každý den mě lákalo být mezi dětmi a vidět pokroky, které za rok udělaly. Skutečně dodnes nelituji, že jsem si učitelskou profesi zvolila.

Zaznamenala jste v průběhu let nějaké změny v atmosféře školy?

Oproti současnému dění ve škole si myslím že za mého působení byla atmosféra ve škole celkově klidnější, nebylo všechno tak uspěchané jako dnes. Děti byly také vděčnější za to, co jim člověk dával.

Dnešní učitel to má pravděpodobně složitější i v tom smyslu, že děti již z domova přicházejí s velkým množstvím informací a poznatků, které získávají s pomocí různých encyklopedií. Dokáží velmi dobře již v útlém věku zacházet s počítači a tím umějí celou řadu informací samy vyhledat. Proto dnešní učitel musí na hodiny být připraven tak, aby jej žáci nepřekvapili dotazy z různých oblastí okolního světa.

Dnešní učitelé k dispozici přímo v hodině celou řadu pomůcek, které jsme si my museli pracně připravovat nebo podomácku vyrábět. Neměli jsme počítače, zpětné projektory, neměli jsme ani zdání o možnosti využití interaktivních tabulí.

Na druhé straně jsme se nemuseli obávat, že když se dítěti něco nezdaří nebo mu bude něco vytknuto, že zvedne mobilní telefon a bude si hned „stěžovat“ rodičům.

Když bylo potřeba, rodiče ochotně přišli do školy, nebo jsme je my sami navštívili doma. Problém jsme s nimi rozebrali a ve většině případů byla zjednána náprava. Určitě jsme my, učitelé, měli u rodičů větší porozumění a zastání, než je tomu dneska.

Tím, že jsme si museli řadu věcí sami připravovat, trávili jsme mnoho času dobrovolně ve škole. Učitelské kolektivy se tak stmelovaly a myslím, že jsme si našli i více času na to, abychom se společně zasmáli a pobavili.

A co zlobidla mezi žáky? Byla či nebyla?

Nedá se v žádném případě říci, že by za naší praxe nebyli žáci, kteří by nezlobili. V tom je to i dnes asi stejné. „Zlobidla“ byla, jsou a budou. Ale zásadní rozdíl byl v tom, že rodiče ve většině případů dokázali učitele vyslechnout, uznali chybu na straně svého dítěte a snažili se ve spolupráci s učitelem situaci řešit.

Zdá se mi, že dnešním učitelům zabere více času řešení výchovných problémů než mnohdy samotná výuka. Ale to je zřejmě dáno celkovou situací v naší společnosti, kdy na prvním místě stojí peníze a pak výchova našich potomků. Mnozí rodiče si neumí nebo nechtějí udělat čas na své dítě, ale chybu na své straně těžko snášejí.

Když se ale dnes nad vším zamýšlím, tak bych při rozhodování o svém povolání volila stejně jako před mnoha lety. To, že jsem se každý den těšila mezi ta svá „zlobidla“ a viděla po čase výsledky své práce, mě mnohdy drželo i při mých životních osudech „nad vodou“.

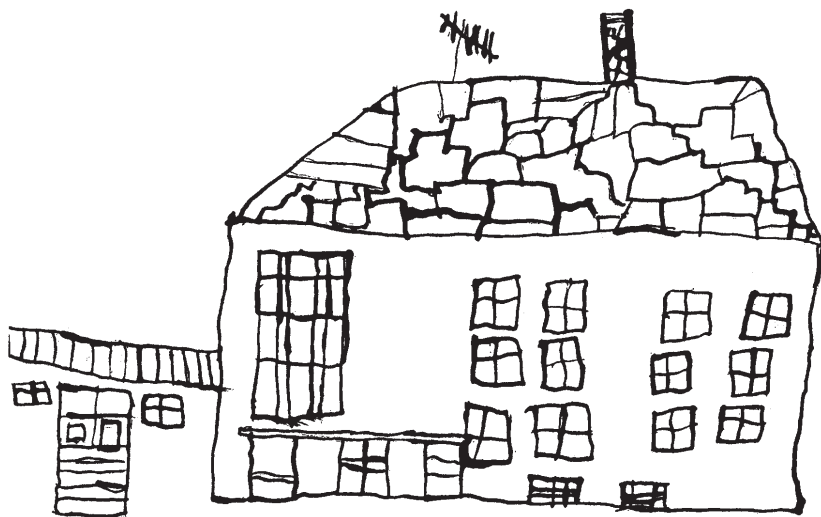
Miloslava Dušková

Verše dětí

A tak to chodí den co den ...

Klára Ješátková, 9. B

*Ráno se šklebím na celý svět,
rozhodně z postele nevyskočím hned.
Škola, učitelé a žáci v ní,
všichni jsou poněkud ztrápení.
Zazvoní na hodinu,
Štěpán se přihlásí,
Co je to za blbinu?
někdo vzadu zabláší.
Při páté hodině všichni už jen leží,
při matice jak když běží.
Na poslední přestávku, když zazvoní pak,
běžíme do šatny, hele, šesták sebou flák!
Složitě to je, ZŠ Unhošť studovat,
na zprávu, že končíme, můžeme bubnovat.
A pak přijde první září, bez 9.Bé,
učitelé zazáří, my křičíme NĚ.*

Báseň o škole

Alžběta Brtová, 5. B

*Před naší školou v Unhošti
děláme samé blouposti.
Uvnitř pořád píšeme testy
za zlobení pak přijdou tresty.*

*I tak je škola poučná,
k vzdělání přímo výtečná.
Všichni jsme zde pilní žáci
chceme mít krásnou práci.*

*Na prázdniny se těšíme,
ale zatím se ještě učíme.
Červenec a srpen – nádherná svoboda.
Prvního září zas přijde pobroma.*

Naše třída

Barbora Černá, 5. B

*V naší třídě je nás mnoho
a legraci máme z toho.
Občas jsme i zlobiví,
Máme tu i protivy.*

*Když se u nás píše diktát
je ticho jako v kostele.
Jakmile zvonek však zazvoní
Jen málokdo mě dohoní.*

*O přestávku zlobíme,
a na chodbě křičíme,
někdy si i povídáme,
velkou radost z toho máme.*

*A když už je po zvonění,
vracíme se do učení.
Učíme se matiku,
poznáváme logiku.*

*Po obědě jdeme domů,
není nic co dodat k tomu.
Zítra potom uvidíme,
co se zase naučíme.*

Můj den ve škole

Dominik Janda 5.B

*Říkám si, co vše se dnes semele,
když v sedm vstávám z postele.
Hledám knížky, hledám mobil,
táta přistaví automobil.*

*Paní učitelka jistě ocení,
když přijdu jen deset minut po zvonění.*

*První hodinu matika nebo čeština,
raději bych šel do kina.*

*Přírodověda, to je věda,
v té se nevyzná ani děda!*

*Dějepis je samá historie –
Josef Druhý a Marie Terezie.*

*V tělocviku běháme,
až únavou padáme.*

*O přestávce je samá sranda,
po zábradlí jezdí Janda.*

*K obědu mám jen sušenku,
zapomněl jsem si stravenku.*

*Škola od jara do zimy,
ať už jsou zase prázdniny!*

Škola

*Čeština a matika
vždy pomalu utíká.
Kdyby takhle pomalu
vstávalo se po ránu.*

*Přestávka a svačina
těším se když začíná.
Po posledním zvonění
těším se na honění.*

*Učíme se matiku,
vždy potom zase fyziku.
Nerad se moc učím
do školy však frčím.*

Škola – vyznání

Tomáš Pagáč 9.A

*Už jsme tady devět let
Rozejít se máme teď.
Roky to byly nejlepší.
I ty však brzo vyprší.
Nastala ta vážná doba,
která se ptá každého.
Co teď? Běda běda!!!
Co z ní bude, co z něho?*

*Neproběhlo mnoho vztahů,
vždyť jsme na začátku prahu.
Na začátku života,
kde vztah teprv rozkvétá.
Jaká naše třída byla –
zeptejme se, vážení.
Holky, kluci – každý jiný,
ale přesto stmelení.
I když občas hádky přišly,
po bouři se vyjasní.
Naše třída skvělá byla,
každý z nás to přece ví!*

*Po letech se sejdem,
mladí však už nebudem.
Poznáme se v danou chvíli?
Bude to nad naše síly?
Den co den se vidíme,
avšak kdo jsme, nevíme.
Poznáme se, věříme tomu,
o zkušenosti bohatší.
Každému z nás léta běží,
To je na tom nejlepší.
Učitelé byli tvrdí,
však oni to také vědí.
Dělají jen svou práci,
my jsme ale darebáci.
Zlobíme a škádlíme je,
zpětně na to hledíme,*

*omluva jim nyní patří,
snad se někdy zlepšíme.
Testy, zkoušky, otázky,
nemáme čas na lásky.
Písemky jsou nechtěné,
máme to i vydřené.
Někomu to pálí samo,
někdo leží v knihách jen
často sranda, někdy slzy,
Mezi tím pak všední den.*

*Spolužáci skvělí byli,
život máme před sebou.
Do světa až rozlétnem se,
vždy mně v mysli zůstanou.
Devítka je konec snění,
dětství máme za sebou.
Teď se dáme svojí cestou
a tak burá, do tobo!
Ať už učňák nebo střední –
maturita před náma.
Budu se buď živit hlavou,
anebo jen rukama.*

*A je to tady!
Loučení je vždycky smutné,
vždyť ale nic nekončí.
Neplakejme, to není nutné,
někdo si i poskočí.
Mějte se fajn, spolužáci,
žijte blaze, kantoři,
vzpomínejte na nás vřele,
snad vás někdo podpoří.*

Poprvé ve škole

Sára Křiklanová 7.B

Do první třídy jsem začala chodit v roce 2004.

Když jsem přišla před budovu, tatínek mě čekal s kornoutem, který byl plný bonbonů. Najednou se otevřely dveře a paní učitelka nás přivítala s balonky. Šli jsme po schodech, před naší třídou nás čekala další paní učitelka. Jmenovala se Petra. Krátce proběhlo seznámení. Maminky a tatínkové stáli před naší třídou a poslouchali, co nám paní učitelka říkala. Zazvonilo a já vyběhla tátovi do náruče a rozbřečela jsem se. Jelikož mě táta s mamkou před první třídou naučili číst a trochu i počítat a psát, tak jakmile mě táta posadil na lavici a ptal se, co se děje, já si se slzami v očích stěžovala: "Tati, my jsme se neučili a já se tak těšila!" Tatínek se pousmál, utřel mi slzy a nabídl mi jeden bonbon. Na tuto scénu nikdy nezapomenu!

*Školní moudra,
zápisy
v žákovské knížce,
zážitky*

- Školní moudra, zápisy v žákovské knížce, zážitky
- K Mrtvému moři jezdí spousta pacientů, kteří si sem jezdí léčit Bílou nemoc.
- Metropolí Norska je Zličín.
- Autorem Posledního soudu v Sixtinské kapli je Mikoláš Aleš.
- Učitelka: Filipe, nespi nám tady a řekni jakákoli dvě zájmena.
Filip: Kdo, já?
- Připravte se na velké opakování. Příští hodinu budu celou zkoušet.
Každý dostane tři otázky.
- Kdo byl Mikuláš Koperník?
To přesně nevím.
- Kdo byl Giordano Bruno?
To je podobný.
- Říká ti něco jméno Johannes Kepler?
Říká. Že jsem na něho chyběl.

- Písemná výměna názorů v ŽK:
 Učitel: Upozorňuji na opakované kázeňské prohřešky ze strany Vašeho syna.
 Rodič: Mého syna zvládne jen inteligent.
 Učitel: Tak Vám držím palce.

- Žákovská knížka:
 Učitel: Kupte svému synovi k Vánocům houpacího koně,
 ať se nemusí houpat na židli v hodinách fyziky.
 Odpověď: Ačkoli si syn přeje něco jiného, budu s tím počítat.

- Hodina občanské nauky:
 Dnes si vysvětlíme rozdíl mezi nadáním a učením.
 Nejlépe to pochopíte na konkrétním příkladu, takže mě napadá třeba toto:
 Někdo má nadání, že je dlouhán.

- Matematika.
 Učitel: Kolikrát můžeš od čísla 84 odečíst devět a kolik je zbytek?
 Žák: Zkoušet to můžete, kolikrát chcete, ale zbytek bude pokaždé 75.

- Mladá paní učitelka si chce vyzkoušet své poznatky z psychologie:
 Každý, kdo si myslí, že je hloupý, ať se postaví.
 Po chvíli se postaví Tomáš.
 Proč si, Tome, myslíš, že jsi hloupý?
 To ani ne, ale nechtěl jsem Vás nechat stát jedinou.

- Jako žákyně 9. třídy jsem se s kamarádkou při hodině čemusi hrozně smála a za
 trest jsem byla přesazená do první lavice vedle Petra. Své veselí jsem přenesla
 i na něho a smáli jsme se tak, až se mu skutálela propisovačka a zarazila se
 o zeď.
 Pan uč.: Petře, ty jsi s tou Helenou tak rozdělaný, že máš pero až u tabule.

ZŠ Unhošť 2010 - 2011

